

— Отъ що ли? Когато бѣхъ младъ, не обръщахъ внимание, та ядѣхъ гореща храна и пияхъ студена вода. Освѣнъ това, обичахъ да чупя съ жби орѣхи, лешници и костилки отъ разни плодове. Отъ това се напука глечта на жбитѣ ми и единъ по единъ почнаха да се заяждатъ. Най-напрѣдъ се заядоха кѣтниците и за кратко врѣме и 20-тѣхъ паднаха. А отъ 8-тѣхъ рѣзци едни се счупиха, други извадихъ. Бѣха останали да стърчатъ, като коли, 4-тѣхъ кучешки, но и отъ тѣхъ миналата година се отървахъ.

„Дѣ едно врѣме, продължи дѣдо Матейко, днескашнитѣ жбни лѣкари! Насъ жбъ като ни заболяше при бабитѣ и белберитѣ бѣгахме. Колко съмъ страдалъ азъ отъ тѣхъ! Една баба ми каза таманъ да туря на болния си жбъ, та щѣлъ да оздравѣе. Турихъ, но отъ това и всички здрави се поврѣдиха. А единъ белберъ намѣсто болния ми жбъ, здравъ извади. Сега жбнитѣ лѣкари изчистватъ жбитѣ отъ жбния камъкъ. Заядениятъ жбъ изчистватъ и изпълнятъ съ цинкъ, сребро, злато или другъ нѣкой металъ. До тамъ жбнитѣ лѣкари сж се изучили, че могатъ на мѣстото на всички извадени жби съ машинка здрави да турятъ и съ тѣхъ свободно човѣкъ да се храни“.

— Защо не отидешъ, дѣдо, да ти тури и на тебъ лѣкаря жби, та и ти сладко да ядешъ коричкитѣ на хлѣба?

— Не отивамъ, дѣца, защото много пари сж потрѣбни, а дѣдо ви не може да работи вече, пари да спечели. Само богатитѣ хора могатъ да си турятъ жби съ машинка. Па и татко ви едвамъ спечелва да се прѣхранимъ, затова вие, мили дѣца,